

Ни гордата блѣдность
 На твоего чело.

Минувай, минувай!
 Смѣхъ, шопотъ не чувай,
 Не чакай поклонъ;
 Ти повечь си нѣжна
 Съ тазъ външность небрѣжна,
 Съ тозъ гордиятъ тонъ.

Гордѣй се, прѣзирай,
 Рѣка не простирай,
 Скърбѣта си потай.
 Свѣтътъ — той не хае —
 Не ще да те знае —
 И ти го не знай!

Та що? И да зналъ-би —
 Надъ твоитѣ жалби
 Не би се смилилъ.
 На свойто участие
 Къмъ твоего нещастье
 Цѣна би турилъ

Но ти го не просишъ
 И кръста си носишъ
 Безъ ропотъ, безъ тонъ.
 И, гордо, сърдцата,
 Примашъ борбата,
 Кат' нѣкой законъ.

Бори се, о жено —
 Нали е рѣшено
 Да гинешъ въ борба?
 Стой срѣщу вълнитѣ,